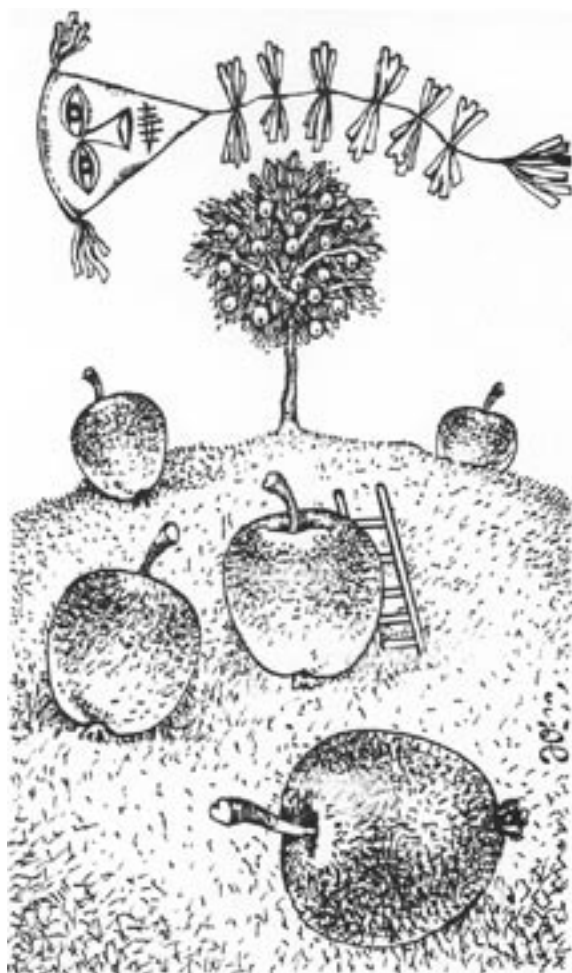

Cesta

10
2010

KŘEŠŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Jan Twardowski o modlitbě	5
Co pro mě znamená církev	6
Talíř polévky	7
Víte to?	7
Komiks	8
Toulky s Kuldou.....	10
Podobenství.....	12
Soutěž o tři knihy	13
Kolik řečí znáš, tolikrát jsi člověkem	14
Podzim	15
Písnička.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.

Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 840 306 090, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz

Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.

Ilustrace: J. Oleš, P. Herold, H. Rokytová, V. Švejdomá a archiv časopisu Cesta

Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Milý Pane Bože,
včera jsem slyšela,
jak se moje babička bavila se svou kamarádkou,
která chodí do katolického kostela.
Dělaly si z toho trochu legraci,
jak je to v každé církvi jiné.
Když jsme potom byly s babičkou samy,
vysvětlovala mi,
že dřív vztahy mezi různými církvemi
byly mnohem horší.
I když všemu ještě nerozumím,
jsem ráda, že už je ta doba pryč.
Ty určitě taky, že?
Vždyť ty jsi náš Bůh,
jeden a stejný pro všechny.
Amen.

14. David a Bat-šeba

O králi Davidovi bezesporu můžeme říci, že byl věrný Bohu a snažil se plnit jeho vůli. I on však ve svém životě selhal. Bible o tom píše v 11. a 12. kapitole Druhé knihy Samuelovy. David měl slabost pro krásné ženy. Jak bylo tehdy běžné, měl více než jednu manželku. Ani to mu však nestačilo. Jednoho večera, když si vyšel na střechu svého paláce, uviděl v sousední zahradě koupající se krasavici. Ihned po ní

zatoužil. Neodradilo jej ani to, že Bat-šeba, tak se ona žena jmenovala, byla manželkou jiného muže – vojáka Urijáše, jenž v té době bojoval v Davidově vojsku proti Amónovcům. Je třeba ovšem také uvést, že ani Bat-šeba se Davidově přízni nebránila.

David začal přemýšlet, jak se Urijáše zbavit, aby se mohl s Bat-šebou sám oženit. Nakonec poslal veliteli vojska Jóabovi dopis, ve kterém jej žádal, aby Urijáše poslal bojovat na takové místo, kde bude určitě zabit. Jóab jeho příkaz splnil a Urijáš skutečně v bitvě padl.

Když tato zpráva dorazila do Jeruzaléma, Bat-šeba dodržela povinnou smuteční lhůtu, potom se však okamžitě provdala za Davida, kterému brzy porodila syna.

Davidovo jednání se Bohu rozhodně nelíbilo. Poslal k němu proroka Náтана, jenž mu vyprávěl tento příběh: „V jednom městě žili dva muži, jeden boháč a jeden chudák. Ten boháč měl velká stáda skotu a ovcí, chudák jen jedinou ovečku, o kterou se pečlivě staral. Když přišla k boháčovi návštěva, nechtělo se mu zabíjet zvíře ze svého stáda, a proto vzal chudákovi jeho jedinou ovečku, zabil ji a jídlo z ní předložil své návštěvě.“

Když to David slyšel, velmi ho to pobouřilo: „Ten člověk zasluhuje za své jednání trest smrti. A tu ovečku by měl nahradit čtyřnásobně!“

„Králi, přesně takhle jsi se ale zachoval ty sám,“ řekl mu na to Nátan. David uznal svou vinu a začal se kát. Bůh jej však přesto potrestal. Dítě, které se narodilo Bat-šebě, vážně onemocnělo a zemřelo, i když se David usilovně modlil a postil.

Bat-šeba však později porodila další dítě, syna, který se jmenoval Šalomoun. Ano, to jméno jistě znáte, je to budoucí izraelský král, který proslul svou moudrostí a tím, že vystavěl Hospodinu chrám.

Jana Krajčířiková

JAN TWARDOWSKI O MODLITBĚ

Chlapci a děvčata,

určitě jste zahlédli někoho, jak se modlí.

Je to takové zvláštní. Modlitebník oslovuje kohosi, koho nevidí. Někdy před tím, koho nevidí, naříká. Jindy napřahuje ruce, jako by se chtěl čehosi dotknout.

Jednou jsem viděl, jak se modlila dívka, která se připravovala na svatbu. Modlila se k neviditelnému Pánu Bohu tak soustředěně, že přestala myslet na svou bílou sukni, na závoj, dokonce i na zlaté snubní prstýnky.

Jak se dá poznat, že se kdosi dobře modlí?

Modlí se dobře ten, který dlouho klečí a neseď si na patách?

Modlí se dobře ten, kdo si myslí: můj kamarád se při modlitbě nakrucuje a já ne?

Anebo se modlí dobře ten, kdo nedělá grimasy, nezívá, nemyslí na to, co bude k obědu?

Kdo se dobře modlí, to se pozná velice jednoduše.

Dobře se modlí, kdo se po modlitbě stane lepším, zdvořilejším, kdo stále napřahuje levou i pravou ruku k pomoci druhým.

Přeložil Emil J. Havlíček

V církvi jsem doma

Pokřtěna jsem byla brzy po narození. Rodiče měli církev rádi. Obětavě v ní pracovali, chodili na bohoslužby a biblické hodiny. Tak jsem rostla v církvi i já. V náboženství a nedělní škole, později s biřmovanci a mládeží jsem se seznamovala s Biblií a zbožností.

Bylo mi třináct let, když jsem prožila silnou zkušenost s modlitbou. Bydleli jsme ve venkovském domku společně s babičkou. Spávala jsem v kuchyni, babička ve vedlejší světničce a rodiče v ložnici. Jednou v noci mě probudilo světlo u babičky a v polospánku jsem vnímala, že se děje něco dramatického. Rozrušené hlasy rodičů, spěšné kroky, slabý hlas babiččin. Maminka vběhla do kuchyně a úplně mě probudila naléhavou výzvou: „Helenko, modli se za babičku, ona nemůže umřít!“

Už nevím, jakými slovy jsem se modlila. Živě si však pamatuji, že jsem se modlila velmi upřímně, se slzami jsem se celou bytostí upínala k Bohu. Po chvíli nastalo ticho. Maminka přišla, objala mne a řekla: „Babička umřela.“

Uplynulo šedesát let. Celý život se přesvědčuji, že Bůh modlitby nejen slyší, ale i vyslyší.

Má zkušenost mě čím dál pevněji poutala k církvi. Studovala jsem bohosloví, sloužila jako duchovní. Poznala jsem bohatost a bezpečí života ve víře. V církvi jsem prožila mnoho radosti i potěšení v bolesti a poznala řadu věřících krásných lidí, kteří mi osvětlovali cestu k Bohu a Pánu Ježíši. S takovými lidmi je dobře. V církvi jsem šťastná.

Helena Matušková

Jedna starší paní si v jídelně se samoobsluhou koupila polévku. Kouřící talíř si zanesla ke stolku, kabelku si pověsila pod něj a šla si ještě pro lžici, na kterou zapomněla. Když se vrátila, zjistila, že u stolku stojí tmavovlasý muž a lžící nabírá její polévku. „Typický cizinec; co ho to napadlo,“ pomyslela si. Vtlačila se vedle něho, hněvivě se na něho podívala a také ponořila lžici do polévky. Žádný z nich nepromluvil ani slovo, ale po jídle muž přinesl ještě pro oba kávu a zdvořile se rozloučil. Žena udiveně poděkovala. Když chtěla odejít, svou kabelku nenašla. „Aha, zloděj. Typické!“ Rozhlédla se. Muž mezitím zmizel. Ale pod vedlejším stolem žena spatřila svou kabelku. A její talíř polévky na něm už vychladl.

Text neznámého autora přeložil Z. S.

VÍTE TO?

Některá slova jsou si podobná. Dovedete je vysvětlit? (Nejste-li si jistí, podívejte se na str. 14.)

Únor je...

Úmor je...

Úhor je...

Úbor je...

Úkor je...

Lampion je...

Žampion je...

Šampion je...

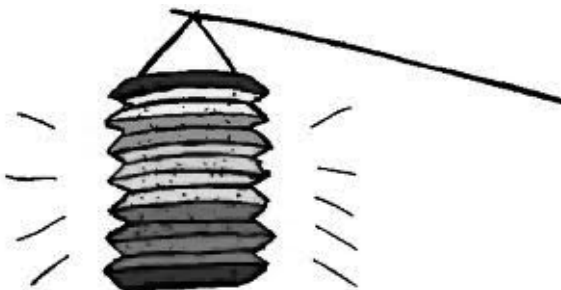
Šampon je...

Kulomet je...

Kamelot je...

Kalumet je...

Kelímek je...

Historie
Církve československé husitské

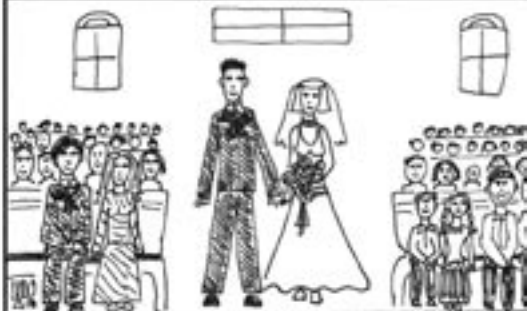
8.

Petrovy radosti i starosti

Kreslí P. Štěpánová
Píše J. Krajčířiková

V R. 1949 SE PETR OŽENIL S JIŘINOU, UČITELKOU
NA MÍSTNÍ ŠKOLE

VZÁPĚTÍ PŘIŠLA JIŘINA O ZAMĚSTNÁNÍ

BYLA TO OVŠEM STATEČNÁ ŽENA, SKUTEČNÁ PETROVA OPORA

Vážený dámo, snad jste si nemyslela, že když jsme zakázali kázat dětem bludy vašemu manželovi, vám to povolíme!

Niebcj, Petře, to zvládneme. Zatím půjdu "kázat bludy" do továrny a pak určitě budeme mít brzy děti...

Já mám strach, že nejspíš brzy vyhodí i mne.

Pozval jsem si vás, bratře, protože mi sem na vás chodí stále víc stížnosti od pana církevního tajemníka.

Já ale, bratře biskupe, jen plním své duchovenské povinnosti.

Jistě, ale měl byste se snažit s ním lépe vycházet a nepopuzovat ho! Co třeba to kázání o Mladé Horčkové? To nemůžete držet jazyk za zuby?

Nezlobte se, mě čistě svědomí je pro mě důležitější než státní souhlas.

Pak mi nezbyvá, než vám oznámit, že budete přeřazen do Křkonos.

Výborně, až budeme mít děti, budou na čerstvém vzduchu.

PETR NASTUPUJE DO NOVÉ NÁBOŽENSKÉ OBCE

Snad se ti tu bude líbit, Jiřinko.

Jen abyste tam vydržel tak dlouho.

Aspň se konečně naučím lyžovat!

LÉTA UBÍHALA A PETR S JIŘINOU UŽ MĚLI TŘI DĚTI

V KRKONOŠÍCH VYDRŽELI 8 LET, ALE I ZDE SI PETR PROTI SOBĚ POPUJIL PŘEDSTAVITELE STATNÍ MOCI

POZVÁNÍ K CÍRKEVNÍMU TAJEMNÍKOVÍ NA SEBE NEDALO DLOUHOU ČEKAT

9 LET PRACOVAL PETR VE SKLADU JEDNÉ TOVÁRNĚ. MEZITIM BYL R. 1961 ZVOLEN PATRIARCHOU DR. MIROSLAV NOVAK. R. 1964 NAŠE CÍRKEV VSTUPOVALA DO SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ. O ROK POZDĚJI ZEMŘEL PETRUV TATINEK.

V ROCE 1967 SE V NAŠÍ ZEMĚ PROJEVIL POLITICKÉ UVOLENĚNÍ. PETRUV NEJSTÁŘŠÍ SYN JANI BYL PŘIJAT DO PRAHY NA UNIVERZITU.

PETR SE SKUTEČNĚ MOHL VRÁTIT DO SLUŽEB CÍRKEVĚ A DOKONCE DO PRAHY. CELÁ RODINA SE OPĚT STĚHUJE...

Pan porybný zasahuje

Rozsáhlá louka byla v dolní části jakoby přepažena hustým olšovým hájem. Ozval se odtamtud veselý flétnový hlas: „Důdlíldů.“ Lucinka, nejmenší členka vodní záchranářské výpravy, se cítila

odstrčená, že si jí nikdo nevšimá, ale teď se mohla uplatnit. Zatahala velkého pražského bratrance Říšu za tričko.

„Slyšíš? To zpívá žluva, tajemný zlatý pták s černým pírkem na boku,“ sdělovala mu. „V srpnu žluvy odlétají a opičí se po nich špačci.“

Říša na ni nechápavě pohlédl a odbyl ji: „Prosím tě, co má nějaká žluva co dělat s velkou vodou...?!“

Lucinka si pro sebe tiše a lítostivě udělala: „Důdlíldů. Vždyť je to hezký...“

Zraky všech, hospodářů, starostky Pampeliškové i hostinského Pivoňky byly upřeny na otce Juráška. Pan porybný rozvázně sestoupil ze silnice a kráčel pruhem nezatopené louky k místu, odkud se rozlévala záplava, na rameně nesl bidlo s hákem a železné hrábě.

Došel ke korytu potoka, jímž se teď plazil jen drobínec vody. Od Lužce se potok odnepaměti vinul loukou v pohledných zákrutech. Pan porybný shledal, že právě jeden takový zákrut ucpala povodeň vším, co pobrala cestou, a vytvořila hotovou hráz, která mu sahala až do výše prsou. Strhnout tu záhať naráz, jistě by ho příval vody povalil. Opatrně odhrabal z vrcholu zátarasu těžký balík nějaké hmoty a odnášel jej k silnici, aby nezpůsobil další zácpu.

„To je seno, které mi sebrala povodeň!“ vykřikl jeden z hospodářů. „Vidíte, jak dobré mám seno, když zastavilo potok?“

Ze zaplavené louky se mezitím přes zbylou ucpávku jako přes splav přelila první vlna vody a spěchala prázdným korytem k olšině.

„Sláva!“ volal houf lidí na silnici. „Ať žije pan porybný!“

Otec Jurášek se jen pousmál a upozornil děti, že brzy přijde jejich chvíle. Kuldovi, netrpělivě poletujícímu sem a tam, to slíbil taky. Vrátil se

k ucpanému zákrutu, pomocí bidla s hákem vytahal ze záhati vzpříčené latě a v náručí je také nesl k silnici.

„To jsou plaňky z plotu, který mi sebrala velká voda!“ chlubil se jiný hospodář. „Vidíte, jak dobré jsou to plaňky, když zarazily potok tak, že se rozlil po lukách!“

Voda teď přepadala přes zátaras mohutnějším proudem, ale korytem jí pořád ještě neodtékalo tolik jako původním potokem.

„No ale do rybníka Okrouhlíčku by už snad měla dorazit, aby kapříci ne-
lapali po vzduchu,“ zauvažoval Martin jako pravý syn porybného. „Co říkáš, Kuldo?“

Kamarád kulový blesk se tam ochotně letěl podívat přes olšový hájek a po návratu dával bočním kroužením najevo, že do Okrouhlíku přitéká vody zatím jen maloučko. Otec Jurášek se pustil hráběmi do ucpávky, uvolněné tak ze třetiny. Ale co to z ní vyhrabával na břeh? Zelené trsy s nějakými bílými hlízami, byla jich celá hromádka.

„To jsou moje brambory, voda mi jich vyorala dvě brázdy,“ nadšeně pištěl další hospodář. „Podívejte, jak výborné mám brambory, když ucpaly potok. A jak jsou krásně omyté!“

Voda rozlité do šířky po lukách maličko ustoupila z okrajů, jako kdyby zaváhala, pak se dala na ústup. Tu a tam rozvlnil hladinu hřbet větší ryby, která odplouvala z mělčiny a se Smejčilem to trhlo, užuž sahal do batohu pro skládací podběráček.

„Smejčile, já tě vidím!“ varoval ho porybný.

„Smejčile, my tě vidíme!“ přísným úředním hlasem ho napomenula starostka Pampelišková.

„Já vás taky vidím,“ zahuhlal si pro sebe.

Všichni sledovali otce Juráška, jak se pomocí bidla s hákem pokouší pohnout s něčím, co se vzpříčilo v zákrutu potoka. Bylo to velké, hranaté a těžké. Podařilo se mu s tím pohnout jen trochu, ale i tak vyrazil do koryta mohutný vodní proud. Kulda vyletěl nad olšinu a radostným kroužením oznamoval, že do rybníka zvaného Okrouhlíček už přitéká.

Ladislav Muška
(pokračování příště)

O zlých vinařích (Mk 12,1-12; Mt 21,33-45; L 20,9-19)

V tomto podobenství se opět vydáme na vinici. Příběh najdeme v evangeliu Markově, Matoušově i Lukášově. Jejich líčení se příliš neliší, i když určité

rozdíly tu pozorný čtenář najde, například v počtu služebníků, které pán na vinici posílá.

Ale od začátku. Toto podobenství říká Ježíš poté, co se jej farizeové ptali, kdo mu dal moc uzdravovat nemocné a činit zázraky. Řekl jim: „Kdo dal moc křtít Janu Křtiteli – lidé nebo Bůh? Když mi odpovíte, odpovím vám i já na vaši otázku.“ Farizeové a zákoníci však odpověděli vyhýbavě.

Ježíš jim řekl: „Jeden člověk vysadil vinici, obehnal ji zdí, vybavil strážní věží a lisem. Pak ji pronajal vinařům a odcestoval. Ve stanovený čas poslal své služebníky, aby od vinařů vybrali domluvený podíl na úrodě. Vinaři je však zbili a nic jim nedali. Pán tedy poslal jiné – a to několikrát – vinaři je však vždycky zbili či dokonce zabili. Nakonec poslal pán svého syna, protože doufal, že jemu vinaři nic neudělají. Ti si však řekli: Je to dědic, když ho zabijeme, může být vinice naše! A skutečně ho zabili. Ptám se vás: co udělá pán s těmito vinaři? Přijde, zahubí je a vinici dá jiným.“

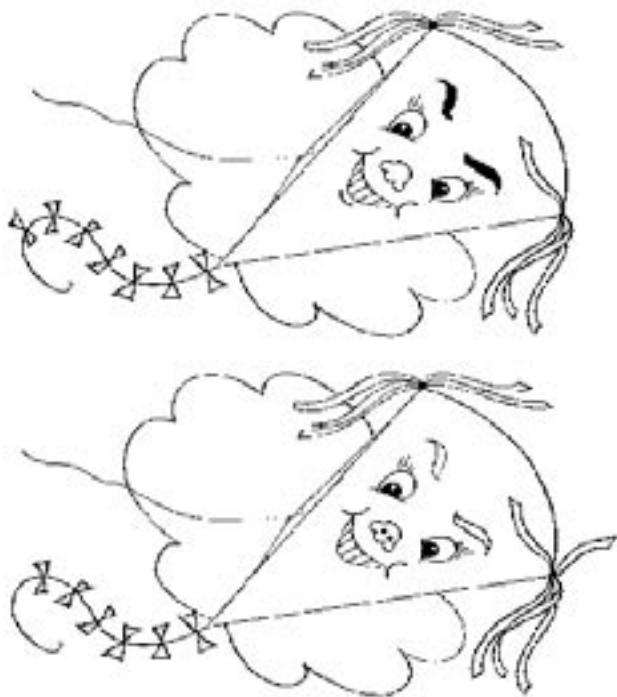
Farizeové, když to slyšeli, dostali vztek, pochopili totiž, že Ježíš tímto podobenstvím míří na ně. Je to alegorie, ve které farizeové představují ty zlé vinaře. Nepoznali či nechtěli poznat posly (ony služebníky), které k nim Bůh (pán vinice) posílal. Zahnali je, tloukli či přímo zabili. Jedním z těchto „služebníků“ byl i Jan Křtěl, o němž nechtěli veřejně přiznat, že je prorok. A Ježíš předpovídá, že se nakonec nezastaví ani před zabitím samotného syna majitele vinice – tedy vlastně Syna Božího – Ježíše Krista.

My, dnešní křesťané, to už všechno z Bible dobře známe. Přesto si musíme dávat velký pozor, abychom se také, když k nám Bůh pošle své služebníky, nezachovali stejně jako ti zlí vinaři. Protože nakonec by nás Bůh potrestal – přišel by, zahubil nás a „vinici“ – náš svět, dal jiným.

Jana Krajčířiková

Máte, děti, rády pouštění draků? Tuto zábavu si nejvíce užíváme právě na podzim, kdy hodně fouká a běhání za drakem nás navíc příjemně zahřeje. Ať už však draky pouštíte či nikoliv, jistě mezi těmito dvěma draky snadno najdete pět rozdílů. Napište nám je do poloviny listopadu a ve vánočním čísle Cesty vylosujeme tři z vás, kteří od nás dostanou knížku.

Blahopřejeme výhercům soutěže z čísla červen-červenec (správná odpověď: Ararat, Mórija, Sinaj, Karmel, Tábor). Knížku od nás tentokrát dostanou:

**Karolína Uzlová a Klára Foffová z Kolína
a Juditka a Táňa Federlový z Prahy 4**

Milí mladí čtenáři,

připadá vám toto okřídlené rčení spíše jako přehnané tvrzení či snad dokonce jako žert?

V dnešní době, bohužel často plné planých slibů a reklamních hesel všude kolem nás, lze tuto vaši nedůvěru pochopit. Přesto vás mohu ujistit, že toto rčení je skutečně pravdivé. Kdo zná po celý svůj život jen svůj rodný jazyk, je sice hoden chvály, zná-li jej dobře, ale v širém světě se těžko nakonec uplatní a prosadí. Zatímco dříve se v zaměstnání často vyžadovala znalost němčiny nebo pak zase ruštiny a někdejšího diplomatického jazyka – francouzštiny, v dnešní svobodné době, po vzniku Evropské unie, kam patříme i my, je převažující obchodní i dorozumívací řečí hlavně angličtina a do jisté míry už i španělština.

Proto dotyčné rčení nijak nepodceňujte a využijte naopak elánu svého mládí a dostatku času pro vaši lepší budoucnost a uplatnění v životě. Nebudete toho určitě litovat už proto, že je dnes velká možnost kamkoliv cestovat a tím si zároveň znalost cizího jazyka, který jste se učili, ověřit v praxi. Vaši rodiče budou jistě tuto vaši snahu po sebevzdělávání podporovat a uvítají, když jim budete při společné dovolené v cizině dělat i spolehlivého „tlumočníka“.

Jak jinak skončit než přáním: Hodně štěstí – Viel Glück – Much luck – Buena Suerte! K tomu vám dopomáhej Bůh!

Dr. Karel Lachout

Správný význam slov ze str. 7:

Únor je měsíc. Úmor je vysílení. Úhor je ladem ležící půda. Úbor je oblečení. Úkor je újma.

Lampion je barevná papírová svítlna. Žampion je jedlá houba. Šampion je mistr. Šampon je mycí prostředek na vlasy.

Kulomet je zbraň. Kamelot je roznašeč novin. Kalumet je indiánská dýmka. Kelímek je nádobka.

Padá listí podzimní,
táhnou černé mraky,
do zimy je málo dní,
jdeme pouštět draky.

Ten nejlepší vyletí
až ke slunci do nebe
a já, táto, vzpomínám
vždycky jenom na tebe.

Jak jsme spolu na pole
vzali naši maminku
a tam jsme si opékali
brambory na ohýnku.

Dneska už to v módě není,
řekly děti ze školky,
že ze všeho nejlepší
jsou usmažené hranolky!

Mirka Žáková

E E⁷
 Ref. Kdo mě z pout mých ven vy - vo - dí, kdo ta
 A E H⁷ E
 pou - ta od - stra - ni jenom lás - ka vysvo -
 A⁷ E
 bo - dí, lás - ka bá - zeň vy - há - ni.

1. Být jak strom, co plody nese,
nejen listí pro krásu,
být jak strom, co nepohne se,
nebojí se nečasů.

2. Být jak dům na skále pevné,
jako maják na moři,
s kterým ani příval nehne,
když se na něj oboří.
Ref.

3. Pramen žití někde najít,
neznat, co je únava.
třeba sám, dál pravdu hájit,
i když právě prohrává.

4. Kdybych pronik' do atomu,
kdybych létal na Měsíc,
jako anděl mluvil k tomu,
lásku neměl, nejsem nic.
Ref.

(Sloky se zpívají na melodii refrénu.)

